

УСТАТА НА ЦАРЯ

Живѣлъ нѣкога въ една далечна страна прочутъ съ своята мъдростъ царь. Всичкитѣ му поданници го обичали и почитали най-вече за справедливитѣ му и строги закони. И всѣки, който ги изпълнявалъ, знаелъ, че никога нѣма да пострада. Единъ отъ тия закони нареждалъ, да се залавя всѣки, който скита нощно време.

Царьтъ ималъ младъ и буенъ синъ, който се готвѣлъ да наследи царския престолъ. Една нощъ престолонаследникътъ се събралъ съ другари и гулялъ до късно съ тѣхъ. Престолниятъ градъ билъ въ пълненъ нощенъ покой, когато веселитѣ другари излѣзли на улицата. Скоро ги присрѣщналъ единъ отъ стражитѣ въ града и поискалъ въ името на закона да ги отведе въ затвора.

— Ти знаешъ ли, кой съмъ? — изкрещѣлъ въ лицето му престолонаследникътъ, и една плесница отекнала въ нощната тишина.

— Азъ искамъ да се изпълняватъ законитѣ на нашия мъдъръ царь, затова никой нѣма право да ме бие, — отвърналъ смирено стражътъ. Но престолонаследникътъ не искалъ да го слуша и отминалъ съ своитѣ другари.

На другия день стражътъ се явилъ при министра на правосъдието въ тая страна и му се оплакалъ.

— Махай се отъ очитѣ ми! — извикалъ най-върховниятъ пазителъ на царскитѣ закони. Ти знаешъ ли, отъ кого се оплаквашъ?

— Азъ се оплаквамъ отъ оня, който си позволи да ме удари, когато му спомнихъ, че е длъженъ да изпълнява законитѣ на нашия великъ господарь, — отговорилъ стражътъ.

— А не мислишъ ли, че за тебе нѣма да се намѣри мѣсто въ нашата страна, когато престолонаследникътъ се научи, че си идвалъ да се оплаквашъ отъ него?

— Не се боя отъ никого, когато изпълнявамъ законитѣ на нашия повелителъ — възразилъ тжжителътъ.

Министрътъ се разгнѣвилъ и го изпждилъ. На другия день стражътъ получилъ разрешение и се явилъ при царя. Разказалъ му всичко.

Законъ било въ тая страна, министрътъ на правосъдието да изслушва всички оплаквания, да сѣди и да наказва провиненитѣ. Той не се казвалъ министъръ на правосъдието, а